

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 536/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miloslav Šimkovič, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 4 ods. 1, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 376/2014 z 24. februára 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 14/2016 z 28. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), základných práv podľa čl. 4 ods. 1, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 376/2014 z 24. februára 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok odvolacieho súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 14/2016 z 28. marca 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok dovolacieho súdu“).

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že právny predchodca sťažovateľky sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy a vypratania tam označených nehnuteľností. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 12 C 100/95 o žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom z 30. septembra 2005 (ďalej len „rozsudok súdu prvého stupňa“), ktorým určil, že kúpna zmluva medzi predávajúcim (právnym predchodcom sťažovateľky, ktorý zomrel v priebehu konania, pozn.) a kupujúcimi (a ich procesnými nástupcami dedičmi, pozn.) je neplatná, a odporcom uložil povinnosť vypratať tam určené nehnuteľnosti. Ako dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy okresný súd uviedol skutočnosť, že geometrický plán netvoril s kúpnu zmluvou jednu listinu (len kúpna zmluva naň odkazovala, pozn.). Proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa podali odvolanie odporcovia, o ktorom rozhodol krajský súd v poradí tretím rozsudkom sp. zn. 5 Co 146/2009 z 23. marca 2010 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Následne označený rozsudok krajského súdu bol nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 15/2014 z 28. apríla 2014 zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd vec opätovne prejednal a na odvolacom pojednávaní vyhlásil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť tak, že návrh sťažovateľky je potrebné zamietnuť z dôvodu, že sťažovateľka na predmetnom určení už nemá viac naliehavý právny záujem. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie, v ktorom namietala odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

podľa vtedy platného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Najvyšší súd vzhľadom na zmenu rozsudku odvolacieho súdu konštatoval prípustnosť dovolania v časti výroku, ktorým odvolací súd žalobu zamietol a dovolanie sťažovateľky v tejto časti zamietol. V ostatnej časti napadnutého výroku o trovách konania dovolanie odmietol ako procesne neprípustné na základe zistenia, že rozsudok v tejto časti má formu uznesenia a podľa § 239 ods. 3 OSP dovolanie proti rozhodnutiu o trovách konania nie je prípustné.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že krajský súd, ako aj najvyšší súd vec nesprávne právne posúdili, keď ignorovali podľa jej názoru rozhodujúce právne skutočnosti pre posúdenie jej veci. Trvá na tom, že ako právny nástupca – dedič pôvodného účastníka mala a má vždy právny záujem na určení, preto je presvedčená o tom, že označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k neprípustnému zásahu do jej označených práv. Sťažovateľka vychádzajúc zo svojho právneho posúdenia veci rozvíja argumentáciu vo vzťahu k jednotlivým označeným právam a tvrdí, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú arbitrárne, svojvoľné a vecne nesprávne. Tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, jeho právny názor, že v okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľka už nemá právny záujem na požadovanom určení, *„je v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým s § 213 (dnes § 383 a 384 Civilného sporového poriadku) a súčasne aj v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít, keď najvyšší súd neprihliadal na skutočnosť, že sťažovateľka má vždy naliehavý právny záujem na určení, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, aj napriek skutočnosti, že v čase keď prebiehalo súdne konanie na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 5 Co/376/2014 už nebola evidovaná ako vlastníčka nehnuteľností, ktoré boli predmetom konania“*.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu a dovolacieho súdu, označené rozhodnutia všeobecných súdov zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej dovolací súd dovolanie sťažovateľky zamietol, keďže ho už meritórne preskúmal na základe dovolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

Pokiaľ ide o výrok najvyššieho súdu, ktorým dovolanie odmietol, tento výrok sa týkal náhrady trov konania a bol riadne odôvodnený, pričom krajský súd vychádzal zo zásady úspešnosti vo veci samej (§ 142 ods. 1 OSP). Inými slovami povedané, výrok o trovách konania ako súčasť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu bol závislý od výroku rozsudku vo veci samej. Dôvody hodné osobitného zreteľa krajský súd videl najmä v zmene okolností dôležitých pre posúdenie veci spôsobených zmenou právnej úpravy v priebehu konania. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd považuje výrok o trovách napadnutého rozsudku odvolacieho súdu za ústavne konformný, preto konštatuje zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v časti, ktorým sťažovateľka napádala rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku o náhrade trov konania ako rozhodnutie, ktorým mali byť porušené jej označené práva.

2. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jej argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku v súvislosti s odôvodnením nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na požadovanom určení.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97). Uvedené rovnako platí aj pre čl. 36 ods. 1 listiny.

Námietku sťažovateľky týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je názor, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Podľa názoru ústavného súdu kľúčovou otázkou bolo posúdiť, či argumentácia krajského súdu týkajúca sa nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná a ústavne konformná, keďže najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že za daných okolností už sťažovateľka v čase rozhodovania krajského súdu nemala právny záujem na tomto určení. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom a dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý konštatoval, že *„podaním zo dňa 30. 09-2014 navrhovateľka zobrala svoj návrh v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť. Uviedla, že na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Bratislave 5Co 146/2009-414 zo dňa 23. 03. 2010 prebehlo dedičské konanie po poručiteľovi [REDAKOVANÉ] a predmetné nehnuteľnosti ktoré sú predmetom sporu nadobudla do svojho výlučného vlastníctva. Navrhovateľka a v súčasnej dobe už nie je vlastníčkou predmetných nehnuteľností...“*

Odporcovia so späťvzatím návrhu nesúhlasili a tak odvolací súd uznesením zo dňa 24. 02. 2015 nepripustil späťvzatie návrhu sťažovateľky.

Odvolací súd opätovne prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. na odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O. s. p., pričom dospel k záveru, že navrhovateľka na predmetnom konaní nemá viac naliehavý právny záujem.“

Predmetom konania v posudzovanej veci na základe pripustenej zmeny petitu návrhu bolo určenie, že označené nehnuteľnosti patria do dedičstva po výlučnom vlastníkovi [REDAKOVANÉ] (s. 7 druhý odsek napadnutého rozsudku odvolacieho súdu). Vychádzajúc z uvedených skutočností, ako aj zo záveru uvedenom v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, že *„ak je v katastri nehnuteľností ako vlastník zapísaná iná osoba, ako poručiteľ, a ak je medzi touto osobou a dedičom sporná otázka platnosti právneho úkonu, na základe ktorého sa nadobudlo vlastníctvo ku spornej*

nehnutelnosti, nie je ani súd v konaní o dedičstve oprávnený túto spornú otázku riešiť a v nadväznosti na to posudzovať, či bol poručiteľ ku dňa svojej smrti vlastníkom spornej nehnuteľnosti. V takomto prípade však platí, že dedič na určení, že určitá vec bola ku smrti poručiteľa jeho vlastníctvom, naliehavý právny záujem má“, ako aj rozhodnej skutočnosti, že sťažovateľka nadobudla ako právny nástupca po nebohom [REDAKOVANÉ] sporné nehnuteľnosti v dedičskom konaní, vylučuje, aby v čase rozhodovania krajského súdu existoval právny záujem na určení, že sporné nehnuteľnosti patria do vlastníctva poručiteľa. Právny záujem na požadovanom určení dediča by bol v prípade, ak by sporné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičského konania. Keďže sporné nehnuteľnosti nepochybne boli predmetom dedičstva a nadobudla ich práve sťažovateľka, ktorá ich následne scudzila, je logický a ústavne konformne odôvodnený právny záver, že v čase rozhodovania krajského súdu už sťažovateľka nemala právny záujem na požadovanom určení, preto ak sa najvyšší súd s týmto záverom krajského súdu stotožnil, nemožno to považovať za prejav arbitrárnosti.

Ďalším namietaným dôvodom arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu bola námietka sťažovateľky, že sa s jej argumentom o inej vade konania najvyšší súd nevysporiadal ústavne konformne. Tvrdila totiž, že od 24. februára 2015 nemala v spore aktívnu vecnú legitimáciu, a preto odvolací súd pochybil, keď dostatočne neskúmal podmienky konania a konanie nezastavil. Najvyšší súd k namietanej vade konania uviedol, že nezistil takúto vadu konania a je potrebné rozlišovať medzi procesnou spôsobilosťou a hmotnoprávnou vecnou legitimáciou. Zároveň uviedol, že sťažovateľka mala spôsobilosť byť účastníčkou konania, preto k označenej vade nedošlo. Uvedený právny záver v kontexte okolností prípadu je logický, rešpektuje ustálené názory na túto problematiku v právnej vede, ako aj v judikatúre vyšších súdnych autorít, s ktorou sa ústavný súd stotožňuje. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje nedôvodnosť tejto námietky sťažovateľky o arbitrárnosti záveru najvyššieho súdu o neexistencii inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ústavný súd tak konštatuje, že nezistil relevantnú spojitosť medzi namietaným porušením označených práv na súdnu ochranu a spravodlivé konanie na jednej strane

a napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľky zamietol. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu nesúhlasí, ešte sama osebe nemôže spôsobiť porušenie jej označených práv. V tejto súvislosti ústavný súd navyše dodáva, že jej tvrdenie, že mala právny záujem na určení, je v logickom rozpore s jej procesným návrhom na späťvzatie návrhu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 4 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že namietaný článok 12 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 4 ods. 1 listiny má charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Ústavný súd v prípade čl. 12 ods. 2 ústavy stabilne judikuje, že tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedený článok obsahuje, a nie je teda priamo aplikovateľný orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch (III. ÚS 51/08, III. ÚS 316/2011). Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci konať a rozhodnúť o porušení uvedenej ústavnej normy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Uvedené obdobne platí aj pre namietané porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy. Na tomto základe ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, na základe čoho sa sťažovateľka domnieva, že došlo k porušeniu označeného článku ústavy. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie ako východiskový rámec, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť v tejto jej časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení

námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje v tejto časti náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Sťažovateľka ďalej namietala, že napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu došlo k porušeniu princípu rovnosti účastníkov súdneho konania a tým aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu, ktorý konal so žalovanými v II. a IV. rade, a to aj napriek tomu, že po svojom zosnulom otcovi nezdedili nehnuteľnosti, teda z dôvodu spornosti ich pasívnej legitímácie v spore.

V uvedenom sťažovateľka badala okrem iného aj porušenie označeného základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Keďže odôvodnenie tejto časti sťažnosti je v rozpore s konečným návrhom, teda petitom sťažnosti, keďže v petite žiada vysloviť porušenie označeného základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom a nie jeho postupom, argumentácia je nielen nemiestna, ale aj nelogická. Napriek uvedenému ústavný súd konštatuje, že v postupe krajského súdu ani v odôvodnení jeho samotného rozhodnutia nezistil indíciu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať namietané porušenie princípu rovnosti účastníkov konania, preto túto časť sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že konal so žalovanými v II. a IV. rade, ústavný súd konštatuje a dodáva, že primárne dôvodom zamietnutia žaloby sťažovateľky bola skutočnosť, že v čase rozhodovania neexistoval právny záujem na požadovanom určení. Nesprávne posúdenie pasívnej vecnej legitímácie by prichádzalo do úvahy až vtedy, ak by bol právny záujem na danom určení, čoho opak bol zistený v napadnutom konaní, preto je táto právna otázka v okolnostiach prípadu bez významu a dopadu na jej označené základné právo.

Sťažovateľka tiež namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že najvyšší súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľky a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo jej dovolanie nebolo v časti dôvodné, a preto ho zamietol, a v časti neprípustné, preto v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel. Tento záver najvyššieho súdu považuje ústavný súd za dostačujúci pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu na jednej strane a napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu na strane druhej. Ďalším dôvodom je aj skutočnosť, že v dôsledku zamietnutia dovolania sa jej právne postavenie nezhoršilo a nijako nezasiahlo do jej majetkových práv, pretože ochrany vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam sa domohla v dedičskom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017